

РЕШЕНИЕ

№ 34123

гр. София, 01.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Елена Гюрова, като разгледа дело номер **4090** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр.с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Н. Б. Ф., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.Р., против Заповед УРИ 5392 ПАМ-118/30.01.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чужденеца е наложена ПАМ "Връщане до страна по произход" - С..

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като твърди, че е издадена в противоречие с материалния закон и с административнопроцесуалните норми. Изтъква, че е напълно интегриран в обществото, знае български език, има работно място и приятелка, с която желае да свърже бъдещето си, тук са неговите познати и роднини. Допълва, че като кюрд е изложен на опасност при завръщането си, тъй като настоящата сирийска власт се отнася отрицателно към кюрдите. От Съда се иска да отмени оспорената заповед. В с.з. жалбоподателят се представлява от адв.Р., а в последното с.з. по делото се явява лично, поддържа жалбата и моли Съда да отмени заповедта.

Ответникът – Началникът на отдел "Миграция" в СДВР, чрез юк.А. оспорва жалбата, а с писмени бележки чрез юк.Г. излага подробни съображения за неоснователност и недоказаност на същата (л.55). Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото се установява следната фактическа обстановка:

Страните не спорят, че на жалбоподателя е предоставен статут на бежанец с Решение № 4318/29.05.2015 г. на Заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при

Министерския съвет.

Впоследствие, с Докладна записка вх.№ ЦУ-04-2235-3/05.09.2024 г. на Директора на дирекция "КПМЗ" при ДАБ (л.73) е образувано производство за отнемане на предоставената международна закрила. В докладната записка е посочено, че с писмо вх.№ ЦУ.04-2235/30.07.2024 г. дирекция "Миграция" в МВР е уведомил ДАБ за осъждане на чужденеца за извършено престъпление по чл.281, ал.2 от НК, за което същият е осъден на лишаване от свобода, и предстоящо освобождаване от затвора. Отправено е предложение за издаване на решение за отнемане на предоставения статут на бежанец.

С Решение № 11700/11.11.2024 г. Председателя на ДАБ (л.52) е отнет предоставеният на жалбоподателя статут на бежанец. Съгласно представено пояснение от ДАБ (л.51) решението е влязло в сила на 26.12.2024 г.

В Докладна записка рег.№ 5390р-92/30.01.2025 г. на ВПД Началник група 01 в отдел "Миграция" при СДВР (л.9) е посочено, че е постъпило писмо от ДАБ, с което отдел "Миграция" при СДВР е уведомен за прекратена международна закрила по ЗУБ спрямо жалбоподателя. В докладната записка е посочено, че на 20.01.2025 г. е изготвено е съобщение рег.№ 513000-4315, с което чужденецът е уведомен за началото на производство за налагане на ПАМ "Връщане до страна на произход", като е указано, че в срок до 7 дни от получаване на съобщението лицето може да представи в отдел "Миграция" възражения, обяснения или допълнителни доказателства, като съобщението е публикувано на официалната Интернет страница на СДВР. Не е получен отговор от лицето. При посещение на адреса на жалбоподателя не е установен никой; разговаряно е с г-н Д. С. от ет.3, който е заявил, че познава търсения чужд гражданин, но същия не живее на адреса от около 6 месеца. От справки в информационната база на МВР е установено, че лицето не е подало заявление за продължително пребиваване, няма данни за нова виза, няма нова адресна регистрация, няма регистрирани данни за преминаване през ГКПП, както и няма данни за подадена последваща молба за предоставяне на закрила по ЗУБ. Отправено е предложение за издаване на заповед за налагане на ПАМ "Връщане до страна по произход".

При така установеното, с оспорената Заповед УРИ 5392 ПАМ-118/30.01.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, на жалбоподателя е наложена ПАМ "Връщане до страна по произход"-С., на основание чл.41, т.4 и чл.44, ал.1 ЗЧРБ. Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на чужденеца на 03.04.2025 г. на език, който владее.

В хода на съдебното производство се приобщиха следните писмени доказателства:

От ответника: Доказателства за отсъствието на титуляра Началник на отдел "Миграция" в СДВР към 30.01.2025 г. - Заповед № 8121к-421/23.01.2025 г. и Заповед № 513з-607/22.01.2025 г. (л.38).

От Държавната агенция за бежанците: издадените актове във връзка с производство по предоставяне на закрила на жалбоподателя, включително Решение № 4318/29.05.2015 г. и Решение № 11700/11.11.2024 г., както и Докладна записка вх.№ ЦУ-04-2235-3/05.09.2024 г. (л.51).

По реда на чл.176 ГПК жалбоподателят направи изявление, в което сподели, че в България е от 2015 г. От С. е избягал когато е имало война, а като кюрд той не е искал да воюва срещу други кюрди. Бил е в армията на режима на Б. ал-А.. През границата е минал с трафикант през Т.. В България е получил статут на бежанец. Оттогава веднъж е напуснал страната, ходил е за две години при баща си в Германия. Не е пътувал нелегално, тъй като е бил със статут на бежанец. В Германия не е работил. Там е бил заловен и върнат в С.. При една проверка тук е установено, че документът му е невалиден и му е издадена заповед за 30 дни да напусне България. Заяви, че има адрес в[жк]. Иска да остане тук, пребивава в България повече от 10 години. Не иска да се връща в С., защото там има война. В С. няма роднини, родителите му и брат му са в Германия. По телефона не е бил търсен, за да бъде уведомен, че му е отнет статутът. Когато е заминал за

Германия, не е уведомил отдел "Миграция". С брат си има контакт по телефона.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ и съгласно представена по делото Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. (л.26) на Директора на СДВР, с която на основание чл.43, ал.4 ЗМВР вр. чл.44, ал.1 ЗЧРБ за налагането на ПАМ по чл.39а, ал.1 и чл.44, ал.5, ал.6, ал.9 и ал.13 ЗЧРБ са оправомощени държавните служители, заемащи длъжност Началник на отдел "Миграция" при СДВР. Доколкото обжалваната заповед е издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, Съдът съобрази адм.дело № 4219/2025 г. на 42 състав на АССГ, в което е закрепено служебно известното на Съда обстоятелството за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР към датата на издаване на обжалваната заповед: Със Заповед № 8121К-421/23.01.2025 г. на Министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство срещу Й. Л. А. - Началник на отдел "Миграция" в СДВР; с Решение № 14190 от 24.04.2025 г. на АССГ по адм.дело № 1574/2025 г. е отхвърлена жалбата на Й. Л. А. срещу Заповед № 8121К-421/23.01.2025 г. на Министъра на вътрешните работи относно временното му отстраняване от длъжност; със Заповед № 8121К-2928/21.03.2025 г. е удължен срокът на временното отстраняване от длъжност. Наред с това е представена Заповед № 513з-607/22.01.2025 г. за заместване на държавен служител, заемащ ръководна длъжност в СДВР (л.27) и Удостоверение № 513з-34542/26.04.2021 г. за заеманата длъжност от държавен служител (л.25). Актът е издаден в предписаната от закона форма и е мотивиран от фактическа и правна страна, вкл. с мотивите в Докладна записка рег.№ 5390р-92/30.01.2025 г.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. Чужденецът адекватно е организирал защитата си, с което Съдът намира за спазено изискването по чл.12, т.1 от Директива 2008/115/ЕО за предоставяне на информация относно съществуващите правни средства за защита. Заповедта е връчена на лицето на език, който владее.

Безспорно в хода на процедурата по издаване на процесната заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да я опорочават или да накърнят правата на чуждия гражданин. Съдът не установи допуснато нарушение на чл.35 АПК, тъй като оспореният административен акт е издаден при напълно изяснена фактическа обстановка.

Оспорената заповед е издадена на основание чл.41, т.4 ЗЧРБ, според която "връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено.

В случая е налице Решение № 11700/11.11.2024 г., издадено от Председателя на ДАБ, с което е отнет предоставеният на чужденеца статут на бежанец. Същото е влязло в сила. В тази връзка се налага извод, че са налице материалните предпоставки за издаване на оспорената заповед. За

проверка относно законосъобразността на издадена заповед по чл.41, т.4 ЗЧРБ следва да се установи единствено обстоятелството дали спрямо чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила, което в случая е доказано.

Жалбоподателят е гражданин на трета страна, съгласно чл.3, т.1 от Директива 2008/115 на Европейския парламент и Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директивата 2008/115). Съгласно чл.2, § 1 директивата се прилага само по отношение на незаконно пребиваващи на територията на държава членка граждани на трети страни. Точка 2 на член 3 определя понятието "незаконен престой" като присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка. От събраните по делото доказателства се установява, че чужденецът е в незаконен престой на територията на РБългария по смисъла на чл.3, т.2 от Директивата.

По силата на чл.44, ал.2 ЗЧРБ при налагане на мярката е дължима преценка за общата продължителност на пребиваване на чужденеца в Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В конкретния случай чужденецът е назначен на работа по трудов договор, обаче не е предприел нови действия за узаконяване на своя престой в РБългария и не е напуснал страната на основание чл.41, т.4 и чл.44, ал.1 ЗЧРБ. Обстоятелството, че чужденецът е тук със семейството си, е относимо към решаване на въпроса за предоставяне право на пребиваване, в случай че бъде поискано такова по реда на ЗЧРБ. В хода на проверката не е установено наличие на обстоятелствата по чл.44, ал.2 ЗЧРБ. По-конкретно, лицето е дееспособно, не спада към категориите "уязвими лица", липсват доказателства и не е представена информацията за лицето да страда от тежки здравословни проблеми.

Така изложеното води до извода, че при издаване на заповедта не е допуснато нарушение на чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Решението за налагане на мярката е взето индивидуално и въз основа на обективни критерии по смисъла на предложение 6 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г.

В процесния случай има приключила процедура по предоставяне на международна закрила по отношение на жалбоподателя, поради което оставането му в Република България е лишено от основание.

Според константната практиката на СЕС, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл.6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл.6, § 2-5 от нея изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело El D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело А., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело М., C-166/13, т.57. Следователно взетото решение за налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с предвижданията на общностното право, като не се установяват изключенията по чл.6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл.5 от Директива 2008/115. Не се установява и нарушаване на чл.8 ЕКПЧ относно правото на семеен живот.

Следва да се посочи, че при издаването на заповед за налагане на ПАМ административният орган действа в условията на обвързана компетентност, след като констатира основание за прилагане на ПАМ. В случая за чужденеца е настъпил правопрекратяващият факт, което от своя страна създава

задължение за неговото връщане, поради незаконното му пребиваване на територията на страната. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за органа, а лицето не е предприело и други действия по узаконяване на престоя си в Република България.

Ето защо Съдът намира, че заповедта е издадена в съответствие с материалния закон и е законосъобразна, а жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което е своевременно поискано. За настоящата съдебна инстанция за осъществената защита от юрисконсулт, представил писмени бележки, се следва възнаграждение в минимален размер от 102,26 €, с левова равностойност 200 лв., изчислено съгласно чл.24, изр.първо от Наредбата за заплащането на правната помощ (ред. - ДВ, бр.53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.46, ал.1 и следващите от ЗЧРБ, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Б. Ф., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], против Заповед УРИ 5392 ПАМ-118/30.01.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чужденеца е наложена ПАМ "Връщане до страна по произход" - С..

ОСЪЖДА Н. Б. Ф., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 € (сто и две евро и 26 евро цента), с левова равностойност 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: